

OKOLICE KLASZTORU SHAOLIN – CZĘŚĆ CZWARTA:

**Centrum Treningowe Sztuk Walki Klasztoru Shaolin
„Shaolin Wushu Gwoon”
oraz**

Centrum Edukacyjne Sztuk i Sportów Walki „Tagou”.

Zdjęcia ilustrujące niniejszy artykuł wykonali:

*Anita Weber, Grażyna Wawiórko, Michał Szwarc, Arnold Szybkowski, Rafał Becker,
Aleksandra Wroniszewska, Ewa Złotkiewicz oraz Sławomir Pawłowski.*

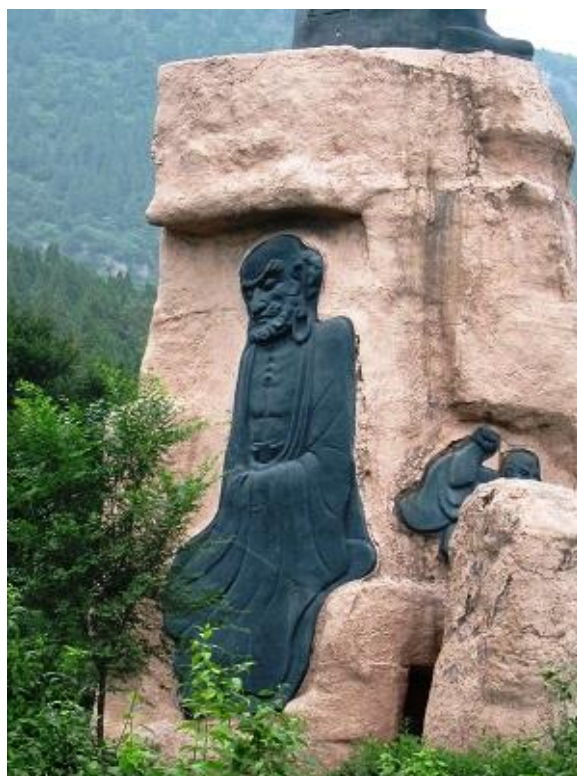
fot. I: Prezentacja kung fu przed bramą główną klasztoru Shaolin.

Wstęp:

W niniejszym artykule, stanowiącym czwartą część cyklu p.t. „Okolice Klasztoru Shaolin” przedstawiam dwa ośrodki edukacyjno treningowe sztuk i sportów walki, położone w pobliżu klasztoru Shaolin. Usytuowane stosunkowo blisko siebie są miejscami, w których zarówno Chińczycy jak i zagraniczni entuzjaści „ramię w ramię” mogą podnosić swoje umiejętności w powyższym zakresie. W miejscach tych spotykają się tradycja z nowoczesnością oraz historia z teraźniejszością. Na terenie jednego z nich, tj. „Centrum Treningowego Sztuk Walki klasztoru Shaolin” (określanego w dalszej części tekstu skrótem „C.T.”) , funkcjonuje szkoła prowadzona przez ex - mnicha klasztoru Shaolin – mistrza Shi De Hong. Poświęcam jej odrębny fragment tekstu.

fot.1

fot.2

fot 1: Do klasztoru Shaolin oraz „C.T.” można dojechać drogą wiodącą z miasta Zhengzhou (stolicy prowincji Henan) przez miasto Denfeng. Należy dotrzeć do usytuowanego w odległości około 12 kilometrów od miasta Denfeng wielkiego pomnika shaolińskiego mnicha.

fot. 2: Kamienną podstawę pomnika zdobią płaskorzeźby postaci walczących mnichów oraz medytującego w pozycji siedzącej Bodhidharmy (Da Mo).

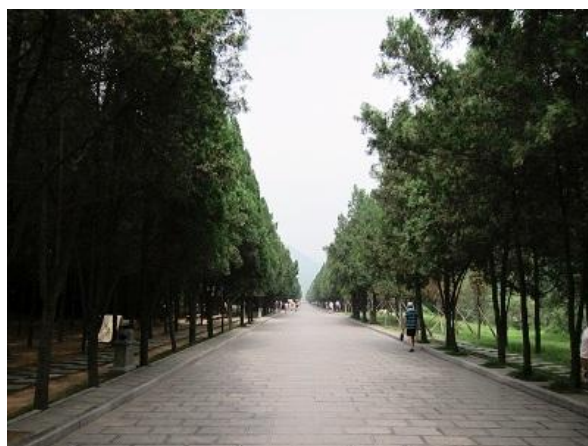

fot 3: Od pomnika shaolińskiego mnicha, do pierwszej z kamiennych bram
wiedzie piękna promenada.

Za nią rozpoczyna się ulica biegnąca do „Centrum Edukacyjnego Tagou”, „C.T.” oraz do samej świątyni Shaolin.

fot.4.

fot.5.

fot. 4. Od pierwszej kamiennej bramy w kierunku odległego o trzy kilometry klasztoru Shaolin najlepiej podążać pieszo. W trosce o ochronę środowiska, prawo wjazdu na

tę drogę, a tym samym w trzy kilometrowy obszar otaczający klasztor Shaolin mają wyłącznie samochody o napędzie elektrycznym (przewożące z reguły turystów) oraz nieliczne uprzywilejowane pojazdy z silnikami spalinowymi (samochody dostawcze oraz pracowników „C.T.” i Centrum Edukacyjnego Tagou). Na obszarze tym ulica nie posiada oświetlenia, więc po zmroku z racji oddalenia od miasta oraz otaczającej ją górzytej okolicy, najwięcej światła emituje rozgwieżdżone nocą niebo. Dla przysłowiowego „mieszczucha” pobyt po zmroku w pobliżu otoczonego zielenią, pogrążonego w ciszy oraz w „egipskich ciemnościach” klasztoru Shaolin wywiera z reguły wielkie wrażenie. Często ma się uczucie, że czas cofnął się tam nagle o całe stulecia.

fot.5. Na odcinku od „C.T.” do klasztoru Shaolin droga ponownie przechodzi w spacerową promenadę.

fot. 6.

fot.7.

fot.6, fot.7.: Po obu stronach drogi rozpościerają się góry oraz malownicze widoki.

fot.8: Na końcu drogi przed „C.T.” znajduje się plac z historyczną kamienną bramą określającą granice dominium klasztoru Shaolin.

fot 9: Główne wejście do „C. T.” – tzw. „Shaolin Wushu Gwoon”.

Garść informacji o „Centrum Treningowym Sztuk Walki Klasztoru Shaolin”:

„Centrum Treningowe Sztuk Walki Klasztoru Shaolin u podnóża góry Songshan”, gdyż tak brzmi obecnie jego pełna nazwa, położone jest w odległości 700 metrów na wschód od mającego prawie dokładnie półtora tysiąca lat klasztoru Shaolin. Jego budowa została sfinansowana przez Zarząd Administracji Narodowej Turystyki oraz przez władze prowincji Henan. Jest to pierwszy nowoczesny i kompleksowy obiekt treningowy wybudowany na tak wielką skalę, rekrutujący uczniów zarówno z kraju, jak i z zagranicy. Nauczane są w nim profesjonalnie sztuki i sporty walki oraz qigong. Centrum rozpoczęło działalność w dniu 26 września 1988 roku. Jego budynki zostały wybudowane w wyrazistym oryginalnym tradycyjnym chińskim stylu architektonicznym. Całe Centrum zajmuje obszar pięćdziesięciu tysięcy metrów kwadratowych, z czego budynki zajmują obszar dwudziestu tysięcy metrów kwadratowych. Głównym obiektem Centrum jest nowoczesna hala pokazowa z ponad 480 miejscami. Otacza ją zewnętrzna przestrzeń treningowa zdolna pomieścić pięć tysięcy osób. Na terenie Centrum znajdują się dwie sale treningowe mające po 250 metrów kwadratowych każda. Otacza je obszar treningowy liczący 2300 metrów kwadratowych. Na jego terenie znajduje się 18 figur z brązu przedstawiających mnichów praktykujących sztuki walki oraz qigong. W skład Centrum Treningowego wchodzi ponadto: hotel „Zen International Hotel”, jadalnia, „Centrum Praktyki Buddyzmu Chan”, parking oraz sklepy z artykułami spożywczymi, treningowymi i pamiątkami. Mają tu swoje siedziby: Wydział Terenowy Departamentu Wydajności, Wydział Szkoleń, Departament Buddyzmu i Sztuk Walki, Instytut Badawczy Sztuk Walki, Szkoła Sztuk Walki mistrza Shi De Hong’a, Wydział Turystyki oraz Wydział Nauczania Sztuk Walki. Usytuowanie ich wszystkich w jednym miejscu ułatwia nauczanie na wysokim poziomie sztuk walki, T.C.M. oraz umożliwia krzewienie buddyzmu. Działania te realizowane są w połączeniu z dbałością o środowisko naturalne.

fot. 10.

fot. 11.

fot. 10., fot.11: Posągi walczących mnichów usytuowane po obu stronach głównego wejścia do „C.T.” - „Shaolin Wushu Gwoon”.

fot.12.

fot. 12: Wejście główne do „C.T.” – widok od strony ulicy.

fot. 13.

fot.13: Brama stanowiąca boczne wejście do „C.T.”

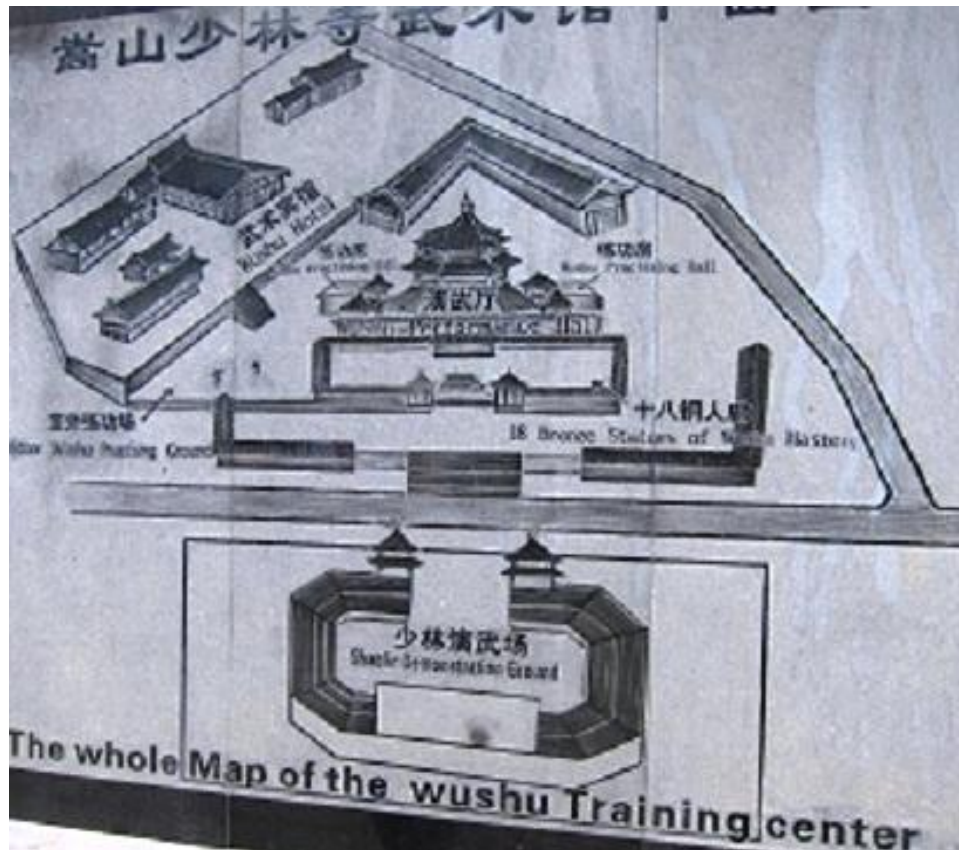
fot.14.

fot.14. Wejście do hotelu „Zen International Hotel” na terenie „C.T.”.

fot.15.

fot.15. Hotelowy hol.

fot. 15-A: Naścienna mapa „C.T.” z 1988 roku na ścianie jednego z jego budynków. Kompleks treningowy ukazany w powyższym kształcie już nie istnieje. Dolna jego część o kształcie stadionu, która była pokazową areną (widoczna poniżej poziomej ulicy, mniej więcej w połowie mapy) została zburzona. Na jej miejscu znajduje się teren porośnięty trawą i małymi drzewkami. Budynki ukazane w górnej części mapy w ciągu dwudziestolecia działalności „C.T.” również uległy modernizacji oraz znacznej przebudowie.

fot.16.

fot.17.

fot. 16: W hotelowym holu na terenie „C.T.” znajdowała się reklama szkoły prowadzonej przez mistrza Shi De Hong. W recepcji hotelu można było nabyć płyty DVD z prezentacją mistrza Shi De Hong systemów qigong „Shaolin Ba Duan Jin” oraz „Shaolin Yi Jin Jing”. Przy bliższym zapoznaniu się z zawartością ww. płyt można stwierdzić, że mistrz nie zaprezentował na nich wielu niuansów z nauczanych przez siebie systemów qigong. I bardzo dobrze! ☺

fot. 17: Parking na terenie Centrum. Na co dzień jest on wykorzystywany w charakterze miejsca treningowego. Widoczny na zdjęciu żółty turystyczny autobus jest pojazdem o napędzie wyłącznie elektrycznym.

fot.18.

fot.19.

fot.18, fot. 19: Teren przed hotelowymi pokojami porastają bambusy. Stworzono tam warunki odpowiednie do wykonywania ćwiczeń oraz do odpoczynku.

fot.20.

fot. 21.

fot. 20: W pobliżu „C.T.” znajdują się bambusowe zagajniki...

fot. 21: ... a w nich miejsca idealnie nadające się do medytacji.

fot. 22.

fot. 22 : Posąg Bodhidharmy (Da Mo) na placu Centrum Treningowego.

Bodhidharma (Da Mo) był hinduskim buddyjskim mnichem (ur. ?- zm. 536 r.n.e.). W pierwszym roku panowania dynastii Liang Datong (tj. w roku 527), przybył z Indii do Chin do prowincji Guangzhou. Przemierzając Chiny przekroczył rzekę Chanjiang docierając do terytorium rządzonego przez władcę Północnej dynastii Wei. W swej podróży przybył najpierw do miasta Luoyang, a następnie do klasztoru Shaolin. Przez dziewięć lat zamieszkiwał w małej skalnej grocie znajdującej się w górskim stoku w pobliżu klasztoru. Dostosowując umiejętnie buddyjską doktrynę Mahajany do mentalności Chińczyków stworzył nowy odłam buddyzmu nazwany buddyzmem „Ch’an” (jap. Zen). Swoim następcą i drugim patriarchą buddyzmu Ch’an mianował swego ucznia - mnicha Hui Ke. Zmarł w trzecim roku panowania Wschodniej Dynastii Wei Tianping (tj. w roku 536). Po śmierci jego ciało zostało skremowane u podnóża góry Xionge, zwanej „Górą Niedźwiedziego Ucha”. Obecnie w miejscu tym znajduje się buddyjski klasztor „Dinglin” (nazywany również „Klasztorem Kong Xiang”), na którego terenie wznosi się pagoda, w której złożono szczątki po kremacji ciała Bodhidharmy.

fot. 23.

fot. 24.

fot. 25.

fot: 23, fot.24, fot.25; Posąg Da Mo otoczony jest kamiennym parkanem z tablicami na których wygrawerowano postacie walczących mnichów.

fot. 26.

fot.27.

fot.28.

fot.29.

fot.30.

fot. od. 26 do fot. 30: Posąg Da Mo otaczają tablice z wizerunkami pięciu patriarchów buddyzmu Ch'an.

fot: 26: Tablica przy posągu Da Mo na terenie „C.T.” z wizerunkiem mnicha Hui Ke - drugiego patriarchy buddyzmu Ch'an.

Mnich Hui Ke (ur.487- zm.593 r.n.e.) żył w Chinach w czasach panowania Północnej Dynastii Wei oraz Północnej dynastii Qi. Był drugim patriarchą buddyzmu Ch'an. Urodzony w miejscowości Wulao w pobliżu miasta Luoyang (obecnie jest to wschodnia dzielnica miasta Luoyang) w prowincji Henan, nosił pierwotnie świeckie

nazwisko „Ji”. Buddyjskim mnichem w klasztorze Shaolin został jako dziecko. W celu poznania buddyjskiej doktryny przeczytał wiele klasycznych buddyjskich ksiąg. W wieku około czterdziestu lat, by wyrazić swoją determinację zostania uczniem Da Mo odciął sobie lewe ramię. Po tym zdarzeniu Da Mo w uznaniu i podzięce za jego zaangażowanie i absolutną szczerość podarował mu instrument muzyczny, nadał klasztorne imię „Hui Ke” oraz oficjalnie uznał za swego ucznia, a po latach mianował swoim religijnym sukcesorem. W miejscu na górze Baoyu, gdzie zamieszkiwał lecząc ranę po odcięciu ręki wybudowano niewielką buddyjską „Świątynię Drugiego Patriarchy”, a miejsce w którym zwykł przesiadywać i medytować nazwane zostało „Platformą Magicznej Praktyki”.

(Więcej informacji na ww. temat znajdzie czytelnik na stronie internetowej www.shaolingigong.pl , w drugiej części cyklu artykułów p.t. „Okolice klasztoru Shaolin”, p.t. „Er Zu –Buddyjska Świątynia Drugiego Patriarchy”.)

fot. 27. Tablica przy posągu Da Mo na terenie „C.T.” z wizerunkiem mnicha Sengcan’a – trzeciego patriarchy buddyzmu Ch’an.

Mnich Sengcan (ur. ?- zm. 606 r.n.e.) był trzecim patriarchą buddyzmu Ch’an. Żył w czasach panowania dynastii Sui, Lengjiashi. Był shaolińskim mnichem, uczniem drugiego patriarchy buddyzmu Ch’an - mnicha Hui Ke. Za rządów zwalczającego buddyzm cesarza Wu z Północnej dynastii Zhou (560 – 578 r. n.e.) udał się on tajemniczo w trwającą blisko dziesięć lat religijną pielgrzymkę do góry Sikong w prowincji Anhui. Góra ta obecnie nosi nazwę Qianshan. Po zakończeniu pielgrzymki zamieszkał u podnóża góry Luofu.

fot. 28. Tablica przy posągu Da Mo na terenie „C.T.” z wizerunkiem mnicha Daoxin’a – czwartego patriarchy buddyzmu Ch’an.

Mnich Daoxin (ur. 580 – zm.651 r. n.e.) był czwartym patriarchą buddyzmu Ch’an. Żył w czasach dynastii Sui oraz Tang. Urodził się w prowincji Henan, w miejscowości Henei , która obecnie nosi nazwę Qingyang. Pierwotnie nosił on świeckie nazwisko „Sima”. Buddyjskim mnichem został jako nastolatek, zaś jego nauczycielem był trzeci patriarcha buddyzmu Ch’an - mnich Sengcan. W okresie Sui Daye (tj. w latach od 605 do 618 r. n.e.) w celu rozpowszechniania buddyzmu udał się do miasta Jinzhou w prowincji Jian (obecnie miasto to nosi nazwę „Jiangxi”), a następnie do Jinzhou Huangmei w prowincji Hubei (obecnie miejscowość ta nosi nazwę „Huangmei”). W siedemnastym roku dynastii Tang Zhenguan, tj. w 643 r. n.e. rząd cesarski wysłał swoich przedstawicieli do mnicha Daoxin z pismem zapraszając go do zamieszkania w pałacu cesarskim. Wymówił się on jednak taktownie od zamieszkania w pałacu, argumentując to swoim podeszłym wiekiem. Rozpowszechniał buddyzm w Chinach przez ponad trzydzieści lat. Przekazał sukcesję swemu uczniowi mnichowi Hongren. Cesarz Daizong z dynastii Tang nadał mu zaszczytny tytuł „Wielkiego Lekarskiego Mistrza Ch’an”.

fot. 29. : Tablica przy posągu Da Mo na terenie „C.T.” z wizerunkiem mnicha Hongren’a – piątego patriarchy buddyzmu Ch’an.

Mnich Hongren (602 -674 r. n.e.) był piątym patriarchą buddyzmu Ch’an. Żył w czasach dynastii Tang. Urodził się w miejscowości Qizhou Huangmei w prowincji Hubei nosząc świeckie nazwisko „Zhou” . Obecnie miejscowość ta nosi nazwę „Huangmei”. Jego ojciec porzucił rodzinę, więc Hongren jako mały chłopiec wychowywał się pod opieką matki, którą wspierał na miarę swoich możliwości. Nie wykonywał prac fizycznych, co wskazuje, że pochodził z wyższej klasy społecznej. Po odejściu jego ojca, rezydencja rodzinna w której zamieszkiwał została przekształcona w klasztor. Sugeruje to, że jego rodzina była majątna, znana oraz poważana w lokalnym środowisku. W wieku siedmiu lub dwunastu lat (dostępne mi informacje nie są jednoznaczne w tym względzie) został buddyjskim mnichem i uczniem mnicha Daoxin - czwartego patriarchy buddyzmu Ch’an, który według historycznych zapisów już przy ich pierwszym spotkaniu natychmiast rozpoznał jego „wgląd” (tj. oświecenie”), przekazując mu z czasem sukcesję po sobie (tj. „przekaz dharmy”) .

Pierwsze spotkanie mnicha Daoxin z mnichem Hongren ukazuje następująca opowieść:

„Gdy mistrz Daoxin spotkał Hongren na drodze do Hongmei, poprosił go o przedstawienie się. Hongren odpowiedział: „Posiadam formę, lecz nie jest ona moim nazwiskiem”. Mistrz Daoxin zapytał: „Jak więc brzmi twoje nazwisko?”. Hongren odpowiedział: „Jest nim natura Buddy”. Daoxin odparł: „Czy nie posiadasz żadnego imienia?” Hongren powiedział: „Żadnego, gdyż istotą wszystkich rzeczy jest pustka.”

Podobno po tej wymianie zdań mistrz Daoxin przekazał mnichowi Hongren swoją miskę i szatę, uznając go za kolejnego patriarchę buddyzmu Ch’an. Hongren był człowiekiem cichym, spokojnym, nie dbającym o sławę i zaszczyty, żyjącym skromnie i sumiennie wykonującym swoje obowiązki. Medytował każdego dnia, a często także w ciągu nocy. Uważa się, że zamieszkiwał ze swoim mistrzem Daoxin aż do jego śmierci w 651 roku. Towarzyszył mistrzowi Daoxin w jego podróży do klasztoru Dalin na górze Loushan oraz w pielgrzymce do góry Shuangfeng, zwaną „Górą „Dongshan” , tj. „Górą Dwóch Szczytów Huangmei” . Po śmierci mistrza Daoxin zamieszkał w społeczności mnichów w klasztorze u jej podnóża. Jego nauczanie opierające się na praktyce medytacji siedząc postrzegane jest jako autentyczny przekaz buddyjskiego Ch’anu. Uważał, że czysty umysł bywa „zasłonięty” przez dyskryminujący go proces myślenia, złudne myśli oraz wynikające z nich rozmaite fałszywe wnioski. Twierdził, że poprzez eliminację zaciemniających świadomość myśli, człowiek trwa w naturalnym oświeceniu zapewniając dogodne warunki do powstania nirwany. O praktyce medytacji mówił do swoich uczniów :

„Początkujący mnich z roztrągnionym umysłem powinien usiąść w medytacji patrząc tam, gdzie ziemia znika za horyzontem łącząc się z niebem, a następnie skupić umysł w jednym punkcie na linii horyzontu.”

Nauczał, że medytując należy „obserwować” własne procesy myślowe, świadomie je kontrolując i wyciszając:

„ Spójrz na własną świadomość spokojnie i uważnie, tak, byś zdołał dostrzec, że zawsze jest ona w ruchu, niczym płynąca woda lub zwodniczy miraż. Obserwuj ją aż do jej uspokojenia i rozpuszczenia w spokojnej stabilności. Ruch płynącej świadomości zaniknie wówczas naturalnie, jak podmuch wiatru, a gdy świadomość znika, wszystkie jej złudzenia znikają razem z nią.”

W starych pismach zapisano, że pomimo, iż nie podejmował on żadnych działań, by poznać bliżej swoich uczniów, wiedział wszystko o każdym z nich, wszystko wokół siebie słyszał i każdego doskonale rozumiał. Po około dziesięciu latach nauczania ośmiu z dziesięciu kandydatów wyświęconych na mnichów lub świeckich wyznawców buddyzmu było jego uczniami. Nauki mistrzów Daoxin i Hongren stały się znane jako tzw. „Wiedza Ze Wschodniej Góry” (Chin: „Dong Shan Fa Men”), przy czym nauki mnicha Hongren uważa się za bardziej znane.

Jego uczniami byli między innymi: mnich Faru (patrz „Pagoda mnicha Faru” w dalszej części niniejszego artykułu, przy opisie „Centrum Edukacyjnego „Tagou”), mnich Shenxiu (606-706) będący jednym z najwybitniejszych buddyjskich mnichów tamtych czasów, mnich Huineng - szósty patriarcha buddyzmu Ch’an, mnich Huian oraz wielu innych. Mnich Huineng rozpowszechniał buddyzm na południu, a mnich Shenxiu na północy Chin, dzięki czemu zostali oni uznani za założycieli południowej i północnej gałęzi (odmiany) buddyzmu Ch’an. Po śmierci mistrza Hongren cesarz Xianzong z dynastii Tang nadał mu pośmiertny tytuł „Wielkiego Mistrza Buddyzmu Ch’an”. Po latach podarował on swoją miskę oraz szatę mnicha w symbolicznym akcie przekazania sukcesji mnichowi Huineng, który został szóstym i ostatnim patriarchą buddyzmu Ch’an.

fot. 30. Tablica przy posągu Da Mo na terenie „C.T.” z wizerunkiem mnicha Huineng’a – szóstego i ostatniego patriarchy buddyzmu Ch’an.

Mnich Huineng (ur. 638 – zm.713 r. n.e.) Żył w czasach panowania dynastii Tang. Był szóstym i ostatnim patriarchą buddyzmu Ch’an oraz założycielem tzw. „Południowego Odłamu Buddyzmu Ch’an”. Urodził się w miejscowości Xizhou w prowincji Guandong. Miejscowość ta nosi obecnie nazwę „Xinxing”. Jako dziecko nosił świeckie nazwisko „Lu”. Od młodości był on uczniem piątego patriarchy buddyzmu Ch’an – mnicha Hongren. Jako dojrzały mężczyzna nauczał buddyzmu w mieście Shaozhou w prowincji Guandong . Miasto to obecnie nosi nazwę „Shaoguan”. Cesarz Xianzong z dynastii Tang uhonorował go nadając mu zaszczytny tytuł „Mistrza Ch’an Dajian”.

fot.31.

fot. 32.

fot. 33.

fot.31: Wielki obrzędowy bęben na terenie „C.T.”.

fot.32: Ogromna ceremonialna kołatka na terenie „C.T.”.

fot 33: Obrzędowy dzwon na terenie „C.T.” Dzięki odwadze Ewy można ocenić jego rozmiar. ☺

Jadalnia oraz posiłki

fot.34: Jadalnia w „C.T.” - „Shaolin Wushu Gwoon”.

fot. 35.

fot. 36.

fot. 35: Ołtarzyk ku czci Buddy w wejściu do jadalni.

fot. 36: Oferowane menu jest w stanie zaspokoić najwybredniejsze podniebienia.

Galeria figur shaolińskich mnichów:

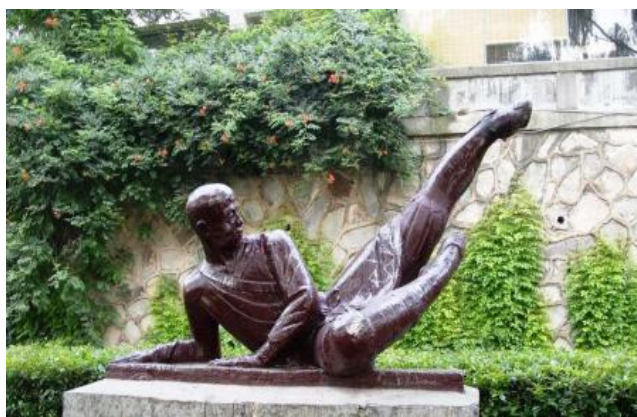
fot. 37.

fot. 38.

fot. 39.

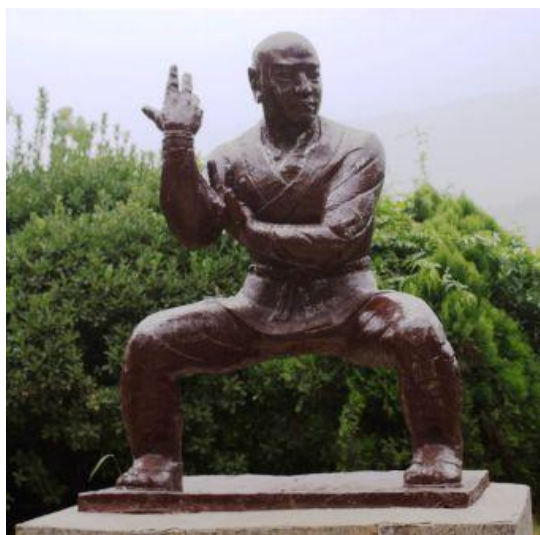
fot. 40.

fot.41.

fot. 42.

fot. 43.

fot. 44.

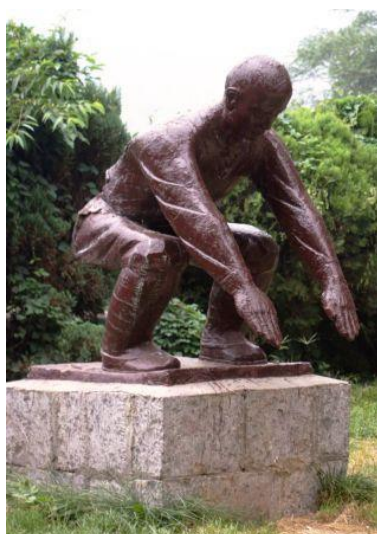
fot. 45.

fot. 46.

fot. 47.

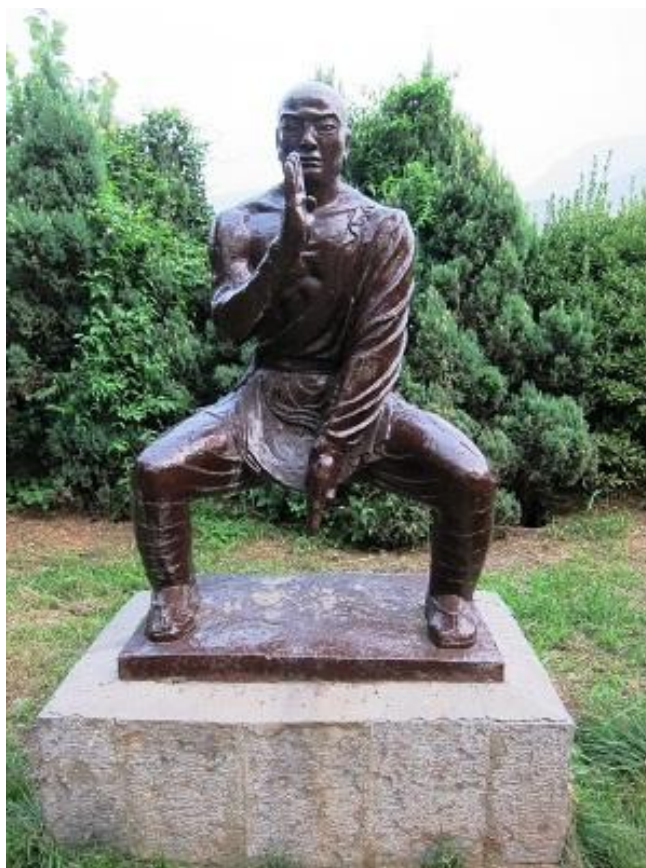
fot. 48.

fot. 49.

fot. 50.

fot.51.

fot. od 37. do fot.. 51: Figury mnichów na terenie „C.T.” ukazujące rozmaite style Shaolin kung fu oraz klasztorny qigong.

Wyposażenie treningowe:

Słupy treningowe: (od fot. 52 do fot 56.)

fot.52.

fot. 52- A.

fot. 53.

fot.54.

fot. 55.

fot. 56.

Inne przybory treningowe: (od fot. 57 fo fot.62.)

fot. 57.

fot.58.

fot.59.

fot. 60.

fot. 61.

fot. 62.

fot. od. 57 do 62: Wyposażenie treningowe na terenie otwartym „C.T.”

Sklepy:

fot. 63.

fot.64.

fot. 63: Sklepy na terenie „C.T.” są bogato zaopatrzone w akcesoria do sztuk i sportów walki. Rozpiętość cenowa poszczególnych egzemplarzy broni w zależności od jakości wykonania jest ogromna.

fot. 64: Figura Da Mo wielkości dorosłego człowieka w sklepie na terenie „C.T.”

fot. 65: Asortyment jednego ze sklepów na terenie Centrum Treningowego.

fot. 66. Na terenie Centrum można było nabyć obrazy malowane na płótnie.

fot. 67: Sklep z artykułami spożywczymi na terenie Centrum Treningowego.

fot. 68: Tablica na słupku przed wejściem jasno informuje z jakiej klasy sklepem mamy doczynienia ☺

fot. 69.

fot. 70.

fot. 69: Podwórkę przed „SUPERMARKETEM”: suszarka odzieży oraz przyrząd treningowy w jednym.

fot. 70: Po przeciwnej stronie „C.T.” znajduje się drugi, i zarazem ostatni sklep na jego terenie z artykułami spożywczymi. Bez tablicy określającej jego standard ☺.

Szkoła mistrza Shi De Hong

Na terenie „C.T.” działa szkoła prowadzona przez mistrza Shi De Hong. Na jej terenie nauczane i praktykowane są: shaoliński qigong, tradycyjna medycyna chińska „T.C.M.” (między innymi: różne formy masażu, akupresura, akupunktura, leczenie za pomocą bioenergii itp.), „Shaolin kung fu” oraz walka sportowa „san shou”. Szkoła funkcjonuje przy pełnej formalnej akceptacji przeora klasztoru Shaolin.

fot. 71.

fot. 72.

fot. 71: Polscy uczniowie mistrza Shi De Hong uczący się od niego w „C.T.” w 2012 roku klasztornych systemów qigong: „Shaolin Ba Duan Jin”, „Shaolin Yi Jin Jing” oraz „Shaolin Luohan Kung”.

fot. 72: Nasza grupa ucząca się od mistrza Shi De Hong w „C.T.” w 2012 roku klasztornego shaolińskiego systemu qigong „Xi Sui Jing”.

fot. 73.

fot.74.

fot. 73: W dniu urodzin mistrza Shi De Hong'a, tj. w sierpniu 2012 roku, Rafał Becker wręcza jubilatowi prezent urodzinowy (figurę Da Mo) od grupy jego polskich uczniów. Zdjęcie wykonano na terenie szkoły mistrza mieszczącej się w obrębie „C. T”.

fot. 74: Mistrz Shi De Hong z urodzinowym prezentem.

Informacje na temat osoby mistrza Shi De Hong można znaleźć na stronie internetowej www.shaolingigong.pl w dziale „kurs” oraz artykułach p.t.: „Shaolin Luohan Zhuang Kung”, „Yi Jin Jing Shi De Hong”(Shaolin Yang Sheng Yi Jin Jing Mistrza Shi De Hong), „Automasaż Xi Sui Jing” oraz „Shaolin Ba Duan Jin mnicha Shi Su Gang oraz mistrza Shi De Hong”.

fot. 75: Wejście do szkoły mistrza Shi De Hong'a na terenie Centrum.

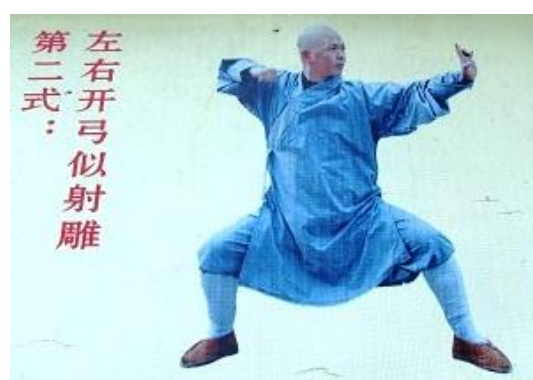
fot. 76.

fot. 77.

fot. 78.

fot. 79.

fot. 76: Brama wejściowa do szkoły mistrza Shi De Hong'a.

fot. 77, fot.78, fot.79: Zdjęcia przy wejściu do szkoły ukazujące mistrza praktykującego klasztorny qigong.

fot. 80.

fot. 81.

fot. 80: Wewnętrzny podwórzec w szkole mistrza Shi De Hong'a.

fot.81. Trening walki sportowej „san shou” w szkole mistrza Shi De Hong’a.

fot. 82.

fot. 83.

fot.82, fot.83: Trening „san shou” oraz układów formalnych „tao lu” na świeżym powietrzu w szkole mistrza Shi De Hong’a.

fot. 84.

fot. 85.

fot.84, fot.85: Trening san shou w szkole mistrza Shi De Hong’a.

fot. 86.

fot. 87.

fot.86, fot. 87: Wychowankowie szkoły doskonalą swoje umiejętności w niemal każdym nadającym się do tego miejscu.

fot.88: Plac treningowy w szkole kung fu mistrza Shi De Hong'a bywa pusty jedynie nocą i o świcie.

fot.89: W ciągu dnia teren szkoły mistrza Shi De Hong'a tętni życiem.

Sala Pokazów Shaolin Kung Fu

fot. 90.

fot. 91.

fot.90, fot. 91: Na prezentację sztuk walki przed Salą Pokazów na terenie „C.T.” zawsze ustawia się długa kolejka.

fot.92.

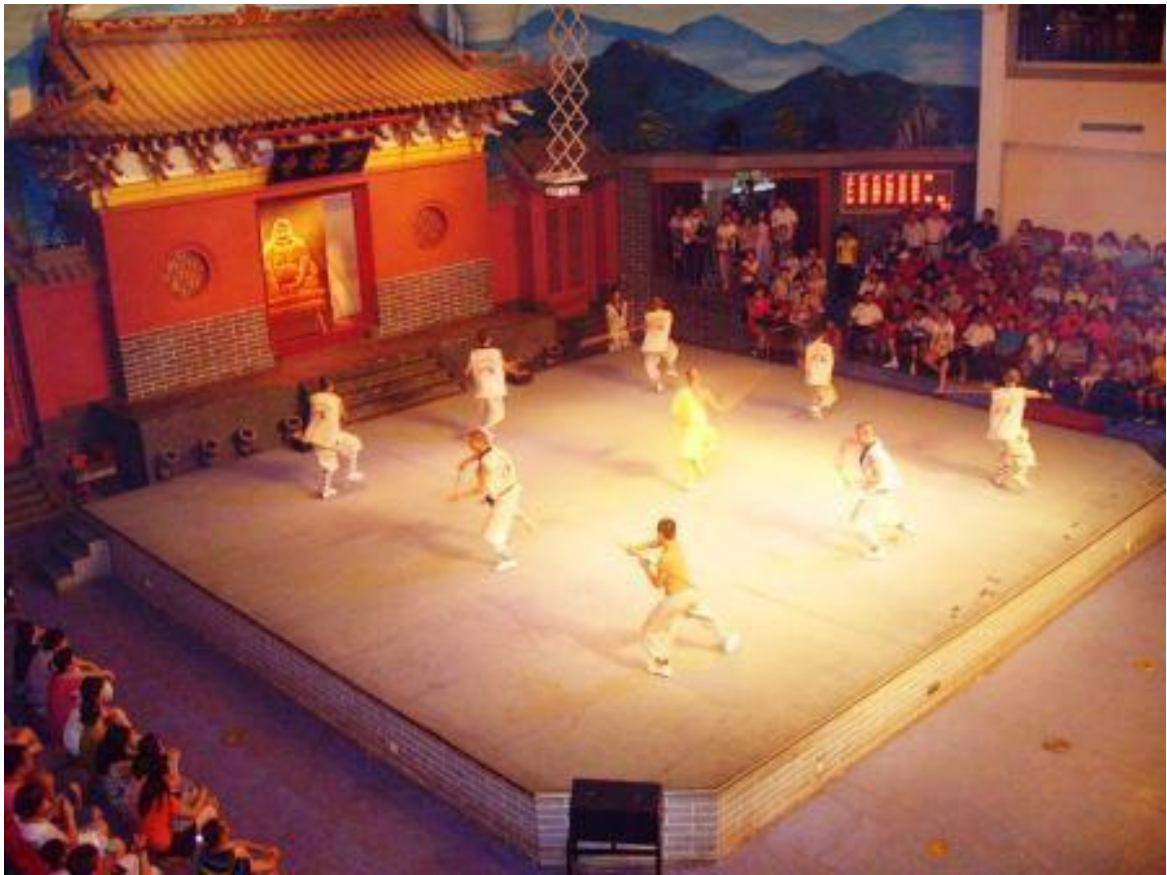

fot. 93.

fot.94.

fot.92, fot.93, fot.94: Wspólny trening na terenie „C.T.”osób biorących udział w prezentacji sztuk walki, przed występem w Sali Pokazów.

fot. 95: Prezentacja sztuk walki w Sali Pokazów.

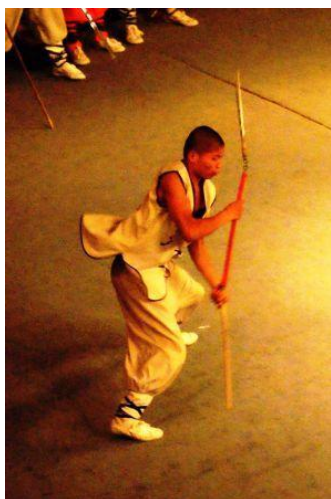
fot.96.

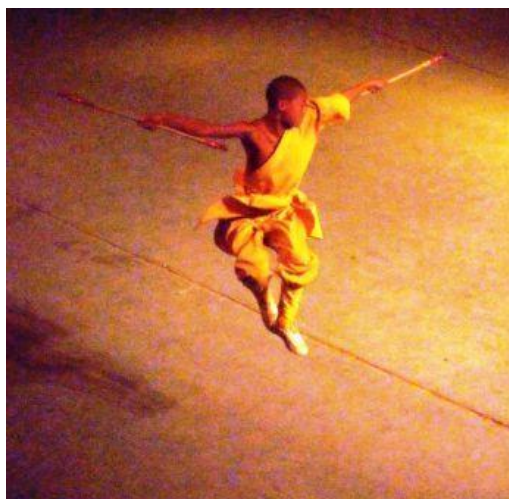
fot. 97.

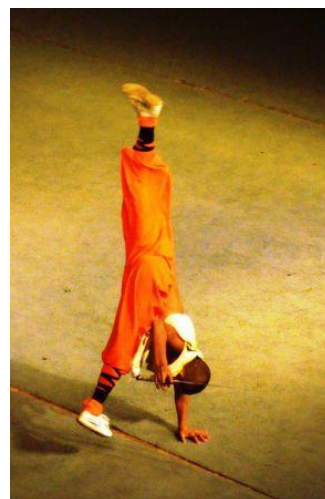
fot.98.

fot. 99.

fot. 100.

fot.101.

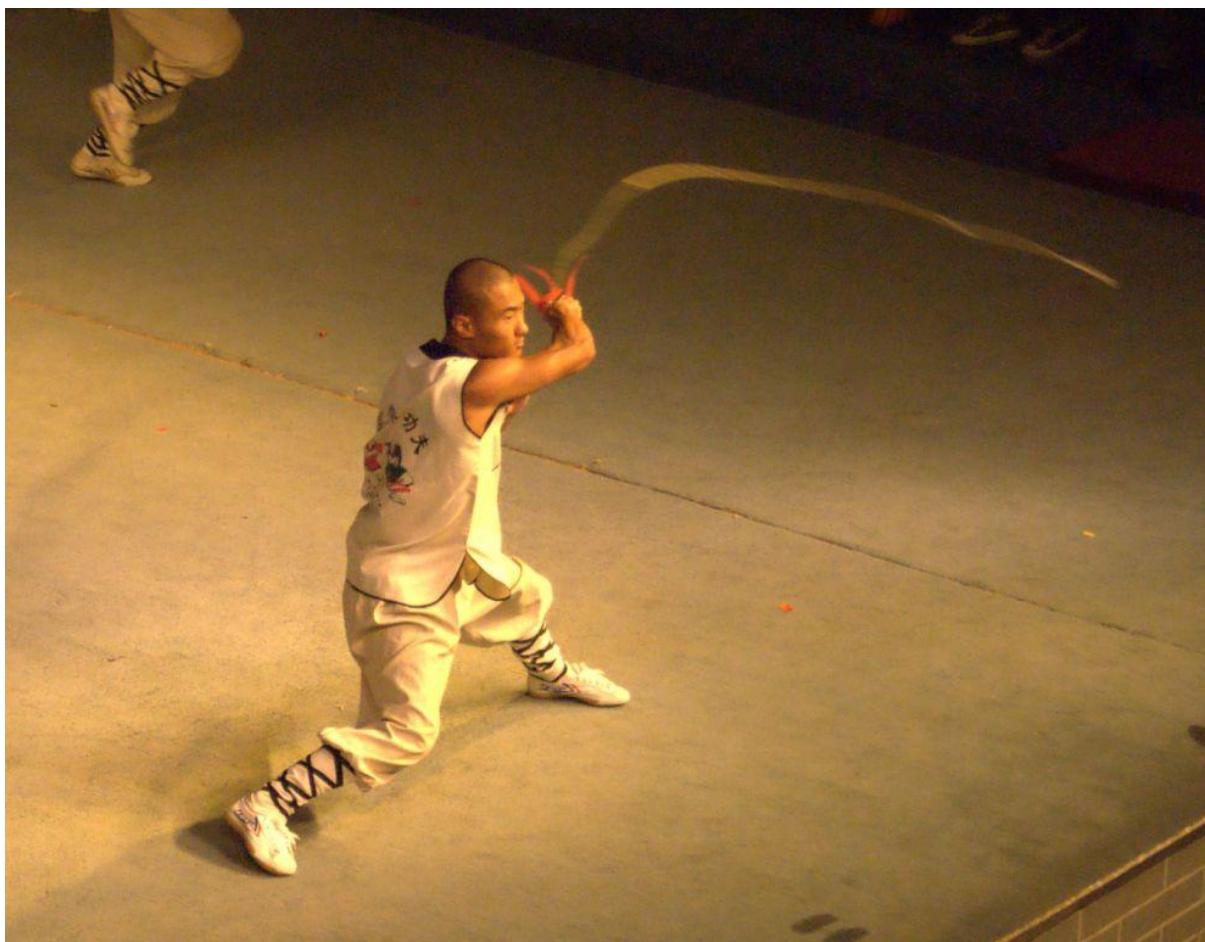

fot. 102.

fot. 103.

fot. od: 96 do fot. 103: Prezentacja sztuk walki w Sali Pokazów z wykorzystaniem tradycyjnych chińskich broni. Podczas pokazu zademonstrowano posługiwanie się osiemnastoma tradycyjnymi chińskimi broniąmi.

fot.104: Prezentacja sztuki walki z użyciem bata.

fot.105.

fot.106.

fot.105: Sztuka walki kijem „gun shu” jest jedną z najstarszych i najsłynniejszych sztuk walki klasztoru Shaolin.

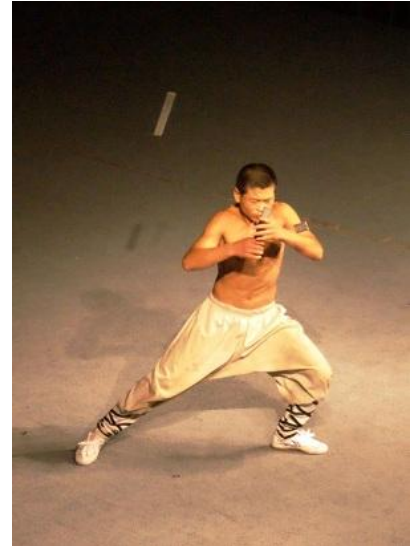
fot.106: Dzięki systematycznym treningom można osiągnąć ogromną elastyczność ciała.

fot.107.

fot.108.

fot. 109.

fot.107, fot.108, fot.109: „Shaolin Yin qigong” – pokaz łamania stalowego płaskownika uderzeniem w głowę.

fot.110.

fot.111.

fot. 112.

fot. 113.

fot.114.

fot. 115.

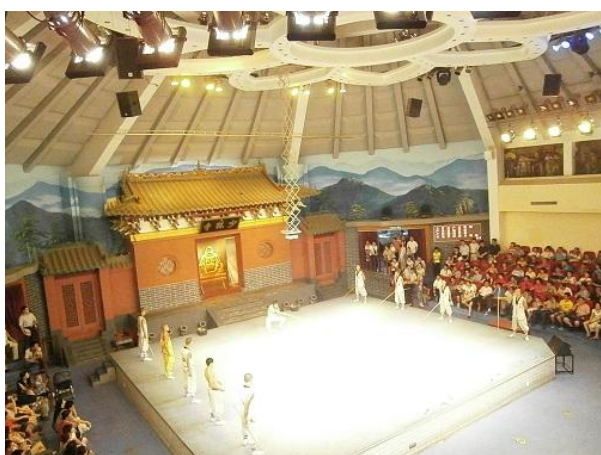
fot. 116.

fot.117.

fot. od 110. do fot.117: „Shaolin Yin qigong” – pokaz zgięcia dwóch ratanowych włóczni opartych ostrzami o ciało.

fot.118.

fot.119.

fot.120.

fot. 118, 119., 120.: Grupowa prezentacja sztuki walki kijem - „gun shu”.

fot. 121.

fot. 122.

fot. 121, fot.122: Teren Centrum Treningowego porastają rozmaite gatunki ozdobnych roślin.

Centrum Edukacyjne „Tagou”.

„Centrum Edukacyjne klasztoru Shaolin w prowincji Henan” usytuowane jest w odległości około kilometra od klasztoru Shaolin, i kilkaset metrów od „Centrum Treningowego Sztuk Walki Klasztoru Shaolin”.

Składa się z siedmiu oddziałów:

1. Szkoły sztuk walki klasztoru Shaolin „Tagou”.
2. Szkoły Zawodowej oraz shaolińskich sztuk walki u podnóża góry Songshan.
3. Międzynarodowego centrum stażowego shaolińskich sztuk walki.
4. Technikum zawodowego.
5. Shaolińskiej szkoły średniej (liceum).
6. Szkoły nauki jazdy „Jinta”.
7. Klubu sportów młodzieżowych oraz sztuk walki.

Grupy te zostały rozwinięte na przestrzeni ostatnich dwóch dekad z utworzonej w 1978 roku przez Liu Baoshan’a „Shaolińskiej Szkoły Sztuk Walki Tagou”. Liu Baoshan był zwycięzcą wielu narodowych zawodów w walce sportowej oraz w jej tradycyjnych formach (układach formalnych). Okrzyknięty „błyskotliwym znawcą wushu” był posiadaczem dziewiątego stopnia mistrzowskiego w sportowej odmianie wushu, i jednym z najbardziej znanych wówczas w Chinach pięściarzy kung fu. Uczniowie wraz z personelem Centrum Edukacyjnego „Tagou” liczą łącznie około trzydzieści tysięcy osób. Ta liczba mówi sama za siebie. Program nauczania sztuki walki oferuje treningi w grupach doskonalących ćwiczenia podstawowe sztuk walki,

treningi sanda (walki sportowej kung fu), taekwondo oraz grupy pokazowe sztuk walki. Oferowany ogólny program kształcenia zawiera w sobie głęboki zakres nauczania, począwszy od wychowania przedszkolnego, nauczania podstawowego, wykształcenia średniego aż do szkolnictwa wyższego oraz nauczania sztuk i sportów walki osób z innych krajów. Wychowankowie szkoły „Tagou” zwyciężali 269 razy w mistrzostwach Chin, zawodach międzynarodowych oraz Igrzyskach Olimpijskich oraz 504 razy w rozmaitych krajowych turniejach w sztukach walki. W latach 2003 – 2012 reprezentanci Centrum Edukacyjnego rokrocznie uczestniczyli w transmitowanej przez chińską telewizję uroczystej gali z okazji obchodów „Święta Wiosny”, ponadto uczestniczyli w uroczystości zakończenia Igrzysk Olimpijskich w Atenach oraz ceremoniach otwarcia i zamknięcia Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich w Pekinie w 2008 roku oraz w ceremonii otwarcia Igrzysk Azjatyckich w Guangzhou w roku 2010. Jak dotąd w Centrum „Tagou” wyszkolono blisko sto tysięcy utalentowanych osób, z których około 80% znalazło zatrudnienie w ośrodkach akademickich na terenie kraju, przez co jest ono postrzegane jako źródło i „wylęgarnia” przyszłych mistrzów w sztuce i sportach walki, jak i „kierunkowskazem” dla praktyków sztuk i sportów walki odnośnie metodyki treningowej stosowanej w treningu sztuk i sportów walki.

fot. 123.

fot.124.

fot. 123: Widok na place treningowe „C.E. Tagou” z terenu Centrum.

fot. 124: Wychowankowie „C.E. Tagou” idąc na trening niosą materace przydatne do nauki akrobatyki oraz walki sportowej „sanshou”.

fot. 125: Zbiórka klas „C.E. Tagou” na placu treningowym przed rozpoczęciem zajęć.

fot. 126.

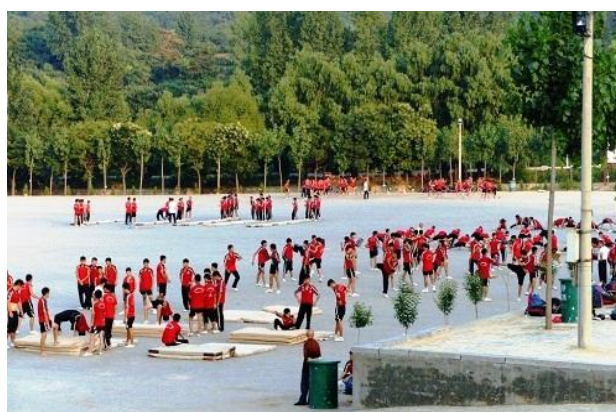

fot.127.

fot.126, fot.127: Dyscyplina jest wyraźnie widoczna na każdym kroku.

fot. 128.

fot. 129.

fot.128, fot.129: Uczniowie w poszczególnych klasach doskonalą odmienny materiał treningowy.

Dziedziniec z pagodami na terenie „C.E. Tagou”:

Na terenie „Centrum Edukacyjnego Tagou”, na północny wschód od „Pawilonu Sześciu Patriarchów Ch’an” znajduje się płaski taras, na którym wznoszą się dwie wiekowe ceglane pagody. Są to:

1. „Pagoda mnicha Fa Ru , zwana „Pagodą Sakya” oraz
2. „Pagoda Bodhisattwy Maitrei”.

Są one historycznymi obiektami sakralnymi należącymi do klasztoru Shaolin. Ich wyjątkowość wynika między innymi z faktu, że jedynie nieliczne pagody znamienitych shaolińskich mnichów zostały wzniesione poza terenem ich słynnego cmentarza, tj. „Lasu Pagód” (chin: „Da Lin”.), na którym wznosi się ich aż 245.

1. Pagoda Mnicha Fa Ru („Pagoda Sakya”):

fot. 130: Pagoda mnicha Fa Ru.

Pagoda mnicha Faru wznosi się na terenie Centrum Edukacyjnego „Tagou” w odległości około 900 metrów na wschód od klasztoru Shaolin. Została wybudowana, w pierwszym roku panowania dynastii Tang (tj. w 689 r.n.e.) za czasów panowania cesarzowej Wu Zetian Yonchang. Jest ona starożytnym obiektem historycznym

wchodzącym w skład dóbr klasztoru Shaolin. Nazwa pagody nawiązuje do postaci mnicha Faru, przywódcy północnej sekty buddyzmu Ch'an (jap. Zen). Zapis linii przekazu buddyzmu Ch'an pióra Chuan Fabao Ji z Du Fei ukazuje mnicha Fa Ru wspólnie z mnichami: Yuquan Shenxiu oraz Huineng'iem, jako jednego z trzech równoprawnych pretendentów do tytułu „szóstego patriarchy buddyzmu Ch'an”. Ostatecznie szóstym patriarchą buddyzmu Chan został mnich Huineng. Czworoboczna pagoda z pojedynczym ceglany okapem wzniesiona ku czci mnicha Fa Ru zwana jest także „Pagodą Sakya”. Słowo „Sakya” oznacza belkę stanowiącą nadproże drzwi i określa symbolicznie Buddę niosącego i podtrzymującego na swych „duchowych barkach” religijną doktrynę buddyzmu. Pagoda została wybudowana na ceglano - kamiennej platformie, z podwójną dwuspadową strukturą budowli. Jest wysoka na 6 metrów, długa na 4,05 metra i szeroka u podstawy na 3,08 metra. W każdym z jej dwóch pięter znajdują się drzwi oraz pomieszczenia. Górne pomieszczenie jest obecnie puste, natomiast w dolnym znajduje się posąg Buddy „Sakya” wysoki na 1,73 metra.

Kim był mnich Fa Ru?

Fa Ru był wybitnym buddyjskim mnichem żyjącym w czasach rządów dynastii Tang. Był on uczniem mnicha Hongren'a - piątego patriarchy buddyzmu Ch'an. Fa Ru urodził się w 638 roku, w miejscowości Changzhi, w okręgu Shangdang, w prowincji Shanxi, nosząc świeckie nazwisko „Wang”. Zmarł w roku 689 w wieku 52 lat. Pierwotnie był uczniem mistrza Huiming, który jednak „wysłał go w góry, by dotarł do mistrza Hongren i został jego uczniem”. Zastosował się on do polecenia swojego pierwszego nauczyciela, i przez szesnaście lat pozostawał uczniem mnicha Hongren (ur.601- z.674 r. n.e.). Wiele osób uważa, że to właśnie on otrzymał od mistrza Hongren „przekaz Dharmy” i prawo do noszenia tytułu szóstego patriarchy Ch'an, kontynuującego nieprzerwaną linię przekazu „z umysłu do umysłu”, poczynawszy od samego Buddy, poprzez Bodhidharmę i jego pięciu kolejnych spadkobierców. Cóż, jak wiadomo, ostatecznie szóstym patriarchą ogłoszonym dopiero po śmierci mnicha Fa Ru został mnich Huineng. Wiele osób uważa, że stało się tak dzięki szerokiej kampanii reklamującej go, jako najbardziej godnego tego zaszczytnego stanowiska. Mnich Fa Ru do końca życia zamieszkiwał w klasztorze Shaolin i w nim zmarł. Za życia propagował w klasztorze buddyzm Ch'an, przyczyniając się do ugruntowania opinii o nim, jako o miejscu narodzin i rozwoju tego odłamu buddyzmu. Po jego śmierci, jego uczniowie, którym przewodził jego brat klasztorny oraz uczeń – mnich Yuquan Shenxiu (606- 706 r.n.e.) wybudowali powyższą pagodę dla uczczenia go.

W kronikach klasztoru Shaolin zapisano między innymi, że:

- „W dniu 25 września 683 r. n .e. (dynastia Tang, Hongdao) mnich Fa Ru - Wielki Mistrz buddyzmu Ch'an przybył do klasztoru Shaolin. Cesarzowa Wu Zetian wysłała wówczas Wu Sansi z darowizną dla klasztoru Shaolin w postaci złota oraz jedwabiu.”

- „W roku 686 .n.e. (dynastia Tang, Cuigong), na prośbę shaolińskich mnichów Wielki Mistrz Ch'an – mnich Fa Ru objaśniał im idee buddyzmu Chan.”
- „W roku 689 .n.e. (dynastia Tang, Yongchang) mistrz Fa Ru zmarł, a poświęcona mu pagoda została wzniesiona na wschód od klasztoru Shaolin.”

2. Pagoda Bodhisattwy Maitrei.

Na wschód od „Pagody Sakya” wznosi się wysoka na około 10 metrów „Pagoda Bodhisattwy Maitrei”. Wybudowano ją w roku 1087, tj. w drugim roku panowania Północnej dynastii Song (panowała w latach od roku 960 do 1127 r. n.e.) Słowo „Maitreja” pochodzi z sanskrytu, i w swobodnym tłumaczeniu oznacza „przyjaciela miłującego dobroć”. Buddyści uważają Bodhisattwę Maitrję za następcę historycznego Buddy Śakjamuniego, który pojawi się na ziemi w przyszłości w czasach, gdy buddyzm zostanie zapomniany. Osiągnie on pełne oświecenie i ponownie będzie nauczał czystej dharmy. W jednym z pomieszczeń pagody znajduje się posąg Bodhisattwy Maitrei ustawiony tam przed wiekami przez shaolińskich mnichów. Na zachodniej ścianie pagody widnieje długa na 75 i wysoka na 36 centymetrów religijna inskrypcja wygrawerowana przez przeora klasztoru Shaolin mnicha Guangqing za czasów dynastii Song.

Zakończenie:

Opisując Centrum Treningowe Sztuk Walki Klasztoru Shaolin mam możliwość oceny zmian, jakie w nim zaszły w ciągu ostatnich dwóch dekad. Są one ogromne. Wiele budynków z dawnego, pierwotnego kompleksu już nie istnieje, inne zostały przebudowane i zaadoptowane do nowych celów. Położenie zmieniła nawet droga dojazdowa do Centrum. Sala Pokazów, będąca przed laty pomieszczeniem treningowo pokazowym (wielokrotnie osobiście w niej trenowałem oraz brałem udział w pokazach) pełni obecnie funkcję wyłącznie pomieszczenia, w którym prezentowane są komercyjnie pokazy sztuk i spoktów walki. Podobnych zmian jest więcej. Przyglądając się im w szerszej perspektywie, dostrzegam liczne podobieństwa do zmian, jakie zaszły w tym samym czasie w klasztorze Shaolin. Cóż, widocznie obecne czasy niosą z sobą nowe wyzwania i ich rozwiązania. „Gdy ryba nie płynie pod prąd rzeki, spływa bezwładnie z jej nurtem”. I może o to w tym wszystkim chodzi?

Sławomir Pawłowski

Gdynia marzec 2012